

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ

Ὡ Πόνε μου φρονίμεψε κι ἀνάσανε λιγάκι,
 Ἄναζητοῦσες τὴ Βραδυά, νά την πού κατεβαίνει·
 Μιά σκοτεινὴ ἀτμόσφαιρα τὴν πόλη περιζώνει,
 Σ' ἄλλους εἰρήνη φέροντας, καὶ σ' ἄλλους τὴ φροντίδα.
 Τὴν ὥρα πού τ' ἀνάξιο τῶν ἀνθρωπίσκων πλῆθος,
 Πού μαστιγώνει ὁ Ἴμερος, ὁ ἄσπλαγχνος ὁ δήμιος,
 Τρέχει στὴ δουλικὴ γιορτὴ νὰ δρέψη τόσες τύψεις,
 Πόνε μου, δὸς τὸ χέρι σου, ἔλα ἀπ' ἐδῶ, μακρυνά τους.
 Κύττα πού γέρονουν κατακεῖ τὰ πεθαμένα χρόνια,
 Πᾶ στὰ μπαλκόνια τ' οὐρανοῦ, μὲ ροῦχα παληωμένα.
 Κύττα πού βγαίνει ἀπ' τὰ νερά χαμογελοῦσα ἡ Θλίψη,
 Τὸν Ἥλιο Μελλοθάνατο κάτω ἀπὸ μιὰν ἀψίδα,
 Καί, σὰν μακρὸ ἕνα σάβανο συρμένο στὴν Ἀνατολή,
 Ἄκουε, ἀγαπημένε μου, τὴ Νύχτα πού διαβαίνει.

(CHARLES BAUDELAIRE)

“ ΑΠ’ ΤΙΣ ΜΠΑΛΛΑΝΤΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ”

Αὐτὴ ἡ κοπέλλα πέθανε, πέθανε στὶς ἀγάπες της.
 Τὴν ἔβαλαν στὸ χῶμα, στὸ χῶμα τὴν ἀγῆ.
 Τὴν θάψανε μονάχη, μόνη μὲ τὰ στολίδια της.
 Τὴν ξάπλωσαν μονάχη, μόνη στὸ φέρετρό της.
 Κ' ἐγύρισαν κατόπι χαρούμενοι, χαρούμενοι.
 Κ' ἐγλυκοτραγουδοῦσαν : «Καθεὶς μὲ τὴ σειρὰ του.
 Αὐτὴ ἡ κοπέλλα πέθανε, πέθανε στὶς ἀγάπες της».
 Κ' ἐτρέξαν στὰ χωράφια, σὰν πάντοτε, σὰν πάντα...

(PAUL FORT)

ΜΕΤΑΦ. Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ